

drogues, més depressions i un èxit de nou mal assimilat, va ser assassinat per son pare.

10. «Let's dance» (1983)

Procedim a un petit però il·lustratiu sacrilegi: és cert, David Bowie no es pot considerar una icona de la música disco, però el cantant i compositor anglès, tan lligat sempre al signe musical dels temps, fou una de les vaques sagrades del pop i el rock (Robert Palmer, Elton John o els mateixos Rolling Stones, entre d'altres) que es va rendir a la nova religió musical. L'àlbum *Let's dance*, amb el seu tema principal, explosiu i rebentapistes, fou el tribut del Duc Blanc als efluis que arribaven des d'Itàlia i els Estats Units. La cançó també ens ajuda a arrodonir el relat: en la producció del disc hi havia Nile Rodgers, de Chic.

11. «West end girls» (1986)

Assegura Carlos Pérez de Ziriza que pocs artistes com Pet Shop Boys han estat capaços de bolcar en la seua producció "les millors ensenyances de la música disco". El que sembla segur és que, amb el permís de Jimmy Somerville (Bronski Beat, Communards), el duo de Neil Tennant i Chris Love fou l'aportació més solvent al gènere des de la Gran Bretanya, de vegades de manera explícita, com en *Disco*, l'àlbum que contenia la tremenda "Suburbia". I, per sobre de tot, una cançó elegantíssima, de rang superior, "West end girls". Ball amb classe.

12. «Like a prayer» (1989)

Es fa difícil bandejar algunes de les primeres bombes que Madonna Louise Veronica Ciccone va llançar a les pistes de ball, com les sensacionals "Like a virgin" o "Into the Groove". Però "Like a prayer", com ho serien més tard "Eroti-

ca" o "Frozen", simbolitza la mentalitat inquieta de la Reina del Pop, una cançó per descomptat ballable que conjuga el missatge, la solemnitat del gòspel i una producció adherida als temps, rabiosament contemporània. I que no per això perd pistonada amb el pas dels anys. La reina ho és per alguna cosa. L'autopista per a Beyoncé i la resta de virreines que vindrien.

13. «Kiss» (1990)

En Spotify, tan sols aquest tema li fa ombra, quant a número de reproduccions (més de 142 milions), al clàssic imperible de Prince, "Purple rain". L'artista de Detroit era un gegant, un músic total (ballarí, cantant, intèrpret i productor) que no tan sols va enfocar la seua obra a la pista de ball, que pouava del pop, del rock, el soul, el funk, passant-los per un filtre de creativitat i geni. Però "Kiss" i d'altres peces, com "When doves cry", formen part de la memòria dance de milions i milions de persones.

14. «La revolución sexual» (2009)

A l'Estat espanyol la música disco tingué rèpliques significatives com Baccara, Alaska y Dinarama o Toni Casal. A casa nostra, però, hi ha hagut poques mirades tan reverencials i que simbolitzen millor la pervivència del disco de perfils més ortodoxos que la del barceloní Guillem Vilella Falgueras, més conegut com a Guille Milkyway, l'ànima del projecte La Casa Azul. Des dels primers acords, el seu gran èxit, "La revolución sexual", és un cant a aquella manera d'entendre la música i el ball. Un prodigi de producció, amb una melodia irresistible i una tornada imbatible. Amb un vídeo que contenia un homenatge a Daft Punk i que ens porta al nostre punt final.

15. «Get lucky» (2013)

Quan algú pensava que havien tocat sostre, els francesos Thomas Bangalter i Guy-Manuel de Homem-Christo, els músics ocults sota les disfresses robòtiques i la denominació de Daft Punk, van tornar a ocupar el centre del tauler dance amb *Random Access Memories* (2013), un àlbum amb col·laboracions tan significatives com la de Giorgio Moroder que contenia un èxit planetari de la dimensió de "Get lucky", un tema en el qual Nile Rodgers (el recordeu? Membre de Chic i productor de David Bowie) contribuïa tocant la guitarra i coescribant la cançó. El cercle s'arrodonia: el bo i millor d'un so que havia revolucionat el món tornava a sacejar les pistes de ball, més de dues dècades després. I continua fent-ho. ●

UN REI I DOS ROBOTS FRANCESOS.

A sota d'aquestes ratlles, Michael Jackson, pintat per Andy Warhol. A la dreta, una de les seues jaquetes tan característiques. I a sota del tot, el duo francès Daft Punk.

